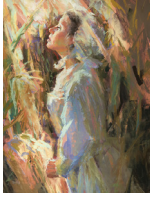

เรื่องราวของอแมนดา สมิทที่โรงโม่ฮอวัน

ในวันที่ 30 ตุลาคม ค.ศ. 1838 กลุ่มคนร้ายมีสิทธิบุกรุกถิ่นฐานวิสุทธิชนยุคสุดท้ายที่เรียกว่าโรงโม่ฮอวัน กลุ่มคนร้ายยิงผู้ชายและเด็กผู้ชายที่เข้าไปในร้านตีเหล็กเพื่อหาที่หลบภัยและปกป้องผู้คนของพวกเขา วิสุทธิชนยุคสุดท้ายสิบเจ็ดคนเสียชีวิตในการโจมตี และบาดเจ็บสิบกว่าคน

ในบรรดาผู้ได้รับบาดเจ็บคือแอลมา สมิท เด็กวัยหกขวบ ซึ่งข้อต่อสะโพกทั้งหมดหายไปหลังจากถูกยิง อแมนดา บาร์นส์ สมิทซึ่งเป็นมารดาของแอลมากระวนกระวายใจเมื่อพบเขา เธอโศกเศร้าเพราะสามีและลูกชายวัย 10 ขวบของเธอถูกสังหารในการโจมตีทั้งคู่

เนื่องจากไม่มีใครสามารถช่วยเธอได้ อแมนดาจึงรวบรวมเด็กๆ ที่เหลือและสวดอ้อนวอนขอการนำทาง “โอ้ พระบิดาบนสวรรค์ของข้าพระองค์” เธอสวดอ้อนวอน “พระองค์ทรงเห็นเด็กชายที่บาดเจ็บของข้าพระองค์และทรงรู้จักความไร้ประสบการณ์ของข้าพระองค์ ข้าแต่พระบิดาบนสวรรค์ ขอทรงชี้แนะข้าพระองค์ว่าต้องทำอะไร”

เมื่ออแมนดาสวดอ้อนวอนจบ เธอได้ยินเสียงบอกให้เธอผสมขี้เถ้ากับน้ำ เธอใช้สารผสมล้างบาดแผลของแอลมาจนสะอาด ต่อมาอแมนดารู้สึกได้รับการกระตุ้นเตือนให้นำรากจากต้นเอล์มและบดให้ละเอียด เธอวางรากที่บดละเอียดบนบาดแผลของแอลมาและห่อด้วยผ้าลินิน

“นอนลงไปแบบนั้น และอย่าขยับนิ้วลูก” เธอบอกลูกชาย “พระเจ้าจะทรงทำสะโพกใหม่ให้ลูก”

บาดแผลของแอลมาทำให้อแมนดาและครอบครัวเธอไม่สามารถอพยพหลังจากถูกโจมตี หลายสัปดาห์ผ่านไป กลุ่มคนร้ายกำหนดวันให้เธอและวิสุทธิชนคนอื่นๆ ที่เหลือออกไป ความกลัวของอแมนดาเพิ่มขึ้นเมื่อวันนั้นมาถึง เธอซ่อนตัวอยู่ในไร่ข้าวโพดที่เก็บเกี่ยวแล้วเพื่อเธอจะได้สวดอ้อนวอนออกเสียงโดยที่ไม่มีใครได้ยิน จากนั้นเธอได้ยินเสียงพูดย้ำถ้อยคำเหล่านี้:

จิตวิญญาณที่ทักฟังฟังพระเยซูมา

เราไม่สามารถจะทิ้งเขาให้เหล่าศัตรู

แม้ห่มมวลงนรกจะเขย่าโยกสั่นไหว

เราจะไม่มีวันทอดทิ้งจิตวิญญาณใด!

คำร้องเหล่านี้มาจากเพลงสวด “ฐานมั่นคงหนักหนา” (เพลงสวด, บทเพลงที่ 33) ช่วยให้อแมนดารู้สึกถึงพลังและความกล้าหาญอีกครั้ง

ไม่นานหลังจากนั้น อแมนดาอยู่ข้างนอกเมื่อได้ยินลูกๆ กรีดร้องอยู่ในบ้านของเธอ เธอรีบวิ่งไปที่บ้านและเห็นแอลมาวิ่งไปรอบๆ ห้อง “ผมหายแล้ว ผมหายแล้วครับแม่!” เขาร้องไห้อย่างดีใจ อแมนดากับลูกๆ ของเธอออกจากโรงโม่ฮอวันหลังจากนั้นไม่นาน

(อ้างอิงและสรุปจาก วิสุทธิชน, 1:347–350, 353–355, 378–379)